

در کارهای خانه مشارکت کنیم

Photo: [VadimGuzhva/Bigstock.com](https://www.bigstock.com/author/VadimGuzhva/)

مشارکت یعنی اثر انگشت تو جایی بماند. یعنی نشانه‌ای از تو در یک کار جمعی وجود داشته باشد. مهارت‌هایی که داریم و آن‌چه بلدیم هرچه قدر هم که کوچک باشد در یک کار جمعی، مفید است. دیروز صبح یادت هست که برای پیدا کردن یک تکه لباس چه قدر لابه‌لای وسایل خانه گشتی؟ این اتفاق خیلی تکرار می‌شود. وقتش است؛ حالا می‌توانیم به شکل نامرئی اثر انگشت‌مان را روی وسایل خانه، دیوارها و... بگذاریم.

برنامه‌ای به نام هم‌یاری!

خانواده‌ای را می‌شناسم که هر شب یک برنامه مشخص دارند با رمز «هم‌یاری». هم‌یاری در واقع به معنای این است که حواس‌مان به یکدیگر باشد و به هم کمک کنیم.

ماجرای از یک شب زمستانی آغاز شد که هر یک از اعضای خانواده خسته، گوشه‌ای لمیده بودند و سرشان توی موبایل‌شان بود. مادر خانواده هم که از همه خسته‌تر بود تند و تند شام را آماده می‌کرد و بدون این‌که حواسش باشد با خودش زیر لب درددل می‌کرد که کاش من هم الآن می‌توانستم مثل بقیه استراحت کنم و...

پدر شنید و برنامه هم‌یاری را تنظیم کرد. آن شب همه با هم در آماده‌سازی سفره، جمع‌آوری و شستن ظرف‌ها و جمع‌آوری فضای خانه کمک کردند.

از آن به بعد، هر شب ۵۱ دقیقه برای کار جمعی در خانه وقت گذاشته می‌شود. جمع‌آوری وسایل، شست‌وشو و یا جمع کردن ظرف‌ها و حتی گاهی یک جاروبرقی و گردگیری مختصر هم انجام می‌دهند.

هر شب قبل از خواب، همه اعضای خانواده درگیر کار مشترکی می‌شوند که علاوه بر افزایش صمیمیت، روح همکاری را در آن‌ها تقویت می‌کند.

نامرئی شویم!

فکر کنید معجونی را سر کشیده‌اید که شما را نامرئی کرده است.

در خانه جا برای پا گذاشتن نیست و همه اسباب و اثاثیه به هم ریخته‌اند. الآن برای غافلگیر کردن مادران چه می‌کنید؟

البته که ما مسئول وسایل شخصی خودمان هستیم و البته که در قبال آن چه در محل زندگی‌مان می‌گذرد نمی‌توانیم بی‌تفاوت باشیم. کم‌ترین کار ما جمع‌آوری و مرتب کردن وسایل خودمان است و همراهی در جابه‌جایی وسایل خانه!

وقتی قبل از این که کاری را از ما بخواهند، خودمان دست به کار شویم یعنی نامرئی شده‌ایم!

اتاق مرتب نیست

بخواهیم یا نخواهیم بیشتر تصویرهایی که از اتاق نوجوان‌ها منتشر می‌شود معمولاً اتاق‌های شلوغ و بی‌نظمی است که هیچ‌چیزی سر جای خودش نیست.

البته حداقل این روزهای آخر سال که بیشتر فضاهای خانه شبیه اتاق نوجوان‌هاست باعث می‌شود قدر نظم را و لذتی را که از آن می‌بریم بدانیم.

«ثنا» ۵۱ ساله تا یک سال قبل اتاق مرتبی داشت. اما یک دفعه ورق برگشت و حالا برای پیدا کردن یک لنگه جوراب در اتاقش باید نیم‌ساعت وقت بگذارد.

او می‌گوید: «وقتی دارم دنبال وسایلم می‌گردم به خودم قول می‌دهم این بار که اتاقم تمیز شد دیگر مراقب باشم؛ اما دوباره وقتی از مدرسه برمی‌گردم خسته‌ام و وسایلم را در اتاقم پرت می‌کنم و این‌طوری کم‌کم به نامرتبی اتاق اضافه می‌شود.»

ثنا این روزها برای اولین بار در خانه‌تکانی به مادرش کمک کرد. به گفته خودش تمیز کردن اتاق او از مرتب کردن همه خانه سخت‌تر بوده و بیش‌تر زمان برده است. حالا ثنا می‌خواهد مثل ۳۱ سالگی‌اش دوباره منظم باشد.

«پارسا» ۶۱ ساله هم می‌گوید: «خب، اتاقم معمولاً مرتب نیست، اما این‌روزها که همه خانه از تمیزی می‌درخشند، من هم سعی می‌کنم اتاقم دوباره نامرتب و کثیف نشود.» پارسا در جابه‌جایی وسایلم به مادرش کمک کرده است.

البته اغلب پدر و مادرها معتقدند که مهم‌ترین کار فرزندان‌شان فعلاً درس خواندن است، ولی ما نوجوان‌ها از این مسئله سوءاستفاده نمی‌کنیم و می‌دانیم که هرنوجوانی در خانه براساس توانایی و برنامه کاری و درسی‌اش، می‌تواند زمان مشخصی برای مشارکت در این کار گروهی در نظر بگیرد.

به اشتراک بگذاریم!

این‌روزها همه‌چیز را به اشتراک می‌گذاریم! غذایی که می‌خوریم، لباسی که می‌پوشیم، مهمانی‌ای که می‌رویم، کار و حتی مطالب علمی، آموزشی، وضعیت خانه‌مان در روزهای خانه‌تکانی و... را برای گروه‌های دوستانه یا فامیلی به اشتراک می‌گذاریم!

حالا اگر از فضای مجازی بیرون بیایم در خانه کوچک‌مان می‌توانیم داشته‌ها و توانایی‌های‌مان را به اشتراک بگذاریم و همراه شویم.

این کار تمرین خوبی برای مشارکت و همکاری است. ضمن این که اغلب روان‌شناسان معتقدند همکاری و مشارکت باعث پیشرفت انسان می‌شود و قدرتش او را افزایش می‌دهد.

نفیسه مجیدی‌زاده/همشهری آنلاین